

V R T E C.

Izhaja
1. dnó
vsacega
meseca
na celej
póli in
stojl za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
50 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljubi-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1878.

Leto VIII.

U r a.

Na sténi prestara se ura majè,
Ne vidi, ne sliši, nemúdoma grè
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Ko mene v tej sòbici bilo še náj,
Vže drugim je mérila hípe in dní
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Obéšena góri pod dímnati stròp,
Rodóv izpremila obilo je v grèb
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Ko zibelka moja zibála se je,
Ta ura pri duríh majála se je
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Jaz sedem dovršil najslajših sem lét,
Veléla mi ona je v šolo in v svét
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Vesele in tužne stvari se godé,
Nežalostna ura, nerádostna grè
V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Ko smrt mi zaprè obstaklélo okó,
 Gibála se bode še vedno takó
 V tihótnem pogóvoru: híp, híp; híp, híp!

Al kadar poslédnji zatrobi nam dán,
 Tu stóprav nje délovnik bode končán,
 Tu bode poslédnji odmérjen jej híp.

Fr. Krek.

Oče in hči.

(Poslovenil Ivan Lapanje.)

I.

Bilo je zjutraj zgodaj.

„Ali drži ta cesta v mesto H . . . ?

„Dà“, odgovori kratko in osorno kmetski človek ter gre dalje svojim potem.

Bilo je popóldne, in ubožno dekletce še zmirom koraka dalje. Slabo in šibko je bilo dekletce; skozi raztrgani slamnik žgali so je vroči solnčni žarki in raztrgani čreveljčki nijso čuvali njenih šibkih nožic robatega kamenja po slabej cesti.

„Ali drži ta cesta v mesto H . . . ?“

„I nù, dete! Ali povedi mi, kaj iščeš v mestu?“

Dekletce gre dalje ne rekši niti besedice. Ustnici sta se jej krčevito tresli, da nij mogla odgovoriti prijaznemu starcu, ki je čudèč se ustavil svoje konje, da bi vprašal ubožno deklico, s kakim namenom potuje v bližnje mesto. Užé je padala večerna rosa na zemljo, a Suzanka je še vedno stopala dalje po širokej cesti. Naposled jej nogi onemoreta in treba jej je bilo sesti na kamen, ki je stal ob cesti, z mahom obraščen. S prepadenimi lici in zeló trudna je sedela ondu v globoke misli zatopljena. Z rokama si je obličje zakrivala, po katerem so jej viseli dolgi lasjé. Videti je bilo, da se dekletce joka.

„Deklica, kaj delaš tukaj?“ vprašal jo je nežen sočuten glas.

„Aj, kako si zvédava!“ dostavil je mlad gospodič, peljajoč mlado zalo góspico za njeno belo ročico. Suzanka se pri teh besedah ozrè in milo pogleda nežno gospodično in nje zalega brata.

„Kaj delaš tukaj?“ povpraša jo drugič Josipina Borovska, pristopivši bližej k ubožnemu otroku.

„Potujem v mesto H . . .“, odgovori boječe Suzanka.

„Ali si slišal, Ivan; to dete potuje v mesto H . . . , a do tjà sta še dobri dve uri hodá. Ali veš, dete, da je to za tebe zeló daleč?“

Suzanka prikima z glavo in si utrne debele solzé.

„Zakaj popotuješ tako daleč? Ali si užé kaj večerjala danes?“

Suzanka z glavo odkima, da nij.

„Ali si kaj obedovala?“

Dekletce zopet odkima, da nij.

„Ivan! to je ubožno dete, in gladno je!“

„Zdi se mi, da je velika sirota,“ odgovori brat.

„Kako ti je imé?“

„Suzanka.“